

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122347926
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122347926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Mariána Blahu, v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. C., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Odi/12/2022-79 zo dňa 27. januára 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Odi/12/2022-79 zo dňa 27. januára 2023 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou žalobu zamietol a druhou výrokovou vetou žalovanému nepriznal právo na náhradu trov tohto konania voči žalobcovi.
2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný nebol v čase podania návrhu platobne neschopný, keď mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov a zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že úmyselne naplnil formálne znaky platobnej neschopnosti. Žalovaný ako dlžník nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Uviedol, že konkurz na majetok žalovaného bol vyhlásený dňa 19.12.2020 a je vedený Okresným súdom Banská Bystrica pod sp.zn. 4OdK/562/2020 a že je veriteľom žalovaného na základe Zmluvy o úvere č. 0870196286, ktorú uzatvorili žalovaný a právny predchodca žalobcu. Pohľadávka bola postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 uzavretej medzi spoločnosťou D. C., E., ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s. ako postupníkom.
3. V posudzovanej veci súd prvej inštancie po preskúmaní návrhu žalobcu na zrušenie oddĺženia a po vykonanom dokazovaní poukázal na to, že z ustanovenia § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) vyplýva, že zrušenia oddĺženia sa môže domáhať len veriteľ, ktorý je dotknutý oddĺžením dlžníka. To znamená, že pre uplatnenie tohto nároku nepostačuje len skutočnosť, že dlžník bol oddĺžený a že veriteľ má voči dlžníkovi pohľadávku. Skutočnosť, že dlžník bol oddĺžený totiž automaticky neznamená, že jeho veritelia, alebo jeho konkrétny veriteľ bol týmto oddĺžením aj dotknutý,

nakoľko veriteľa môžu byť napr. v rámci konkurzu na majetok dlžníka uspokojení a to aj vo väčšom rozsahu svojej pohľadávky. Navyše z § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii explicitne vyplýva, čo je predpokladom pre uplatnenie tohto nároku a čo musí žalobca v konaní o zrušení oddĺženia svojho dlžníka zdôvodniť a preukázať.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že veriteľ, domáhajúci sa zrušenia oddĺženia svojho dlžníka jednoducho musí v žalobe uviesť rozhodujúce skutočnosti svedčiace o tom, prečo sa cíti byť dotknutý oddĺžením dlžníka a toto tvrdenie aj preukázať. Je povinný zdôvodniť a preukázať svoju aktívnu legitímáciu na podanie takejto žaloby. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že nie je úlohou súdu zisťovať skutočnosti svedčiace o aktívnej legitímácii veriteľa na podanie žaloby napríklad z konkurzného spisu, alebo z Obchodného vestníka, nakoľko veriteľ by mohol svoju aktívnu legitímáciu zdôvodňovať úplne inými skutočnosťami, než ktoré sú pre posúdenie oprávnenosti podať takúto žalobu skutočne rozhodujúce a relevantné. Bolo by preto v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania vyjadrenej v Čl. 6 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), aby súd dohľadával a formuloval skutočnosti svedčiace o aktívnej legitímácii veriteľa na podanie žaloby o zrušení oddĺženia za žalobcu navyše za situácie, keď je žalobca v konaní zastúpený advokátom. Žalobca v prejednávanej veci svoju aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o zrušení oddĺženia nijako nezdôvodnil, neuviedol žiadne skutočnosti vo vzťahu k posúdeniu, či je veriteľom dotknutým oddĺžením žalovaného, či má preto právo na podanie žaloby o zrušení jeho oddĺženia. Neuviedol ani, či konkurzné konanie na žalovaného stále trvá, kedy táto skutočnosť je relevantná pre posúdenie, či pohľadávka žalobcu môže byť ešte v čase vydania rozhodnutia alebo po jeho vydaní ešte teoreticky uspokojená v rámci konkurzu a v akej výške. Žalobca si tak nespĺnil povinnosť tvrdenia vyplývajúcu mu z ust. § 150 CSP. Žalobca si túto povinnosť nespĺnil ani v časti dôvodov ním tvrdeného nepoctivého zámeru žalovaného. Žalobca nijako nezdôvodnil naplnenie skutkovej podstaty nepoctivého zámeru podľa písm. c), t.j. že žalovaný neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu. Neuviedol, akú dôležitú informáciu bol povinný žalovaný uviesť a neuviedol ju.

5. Konštatoval, že žalobca ďalej svoj návrh a zdôvodnenie nepoctivého zámeru žalovaného odôvodnil skutočnosťou, že žalovaný pred podaním návrhu na oddĺženie uhradil pohľadávku žalobcu mesačnými splátkami prevažne po 87,-- Eur, po 10,-- Eur a dvakrát po 5,-- Eur a že v životopise, ktorý tvorí súčasť žaloby žalovaný uviedol, že pracuje ako vodič autobusu s mesačnou mzdou cca 1.000,-- Eur, z čoho žalobca vyvodil, že žalovaný zo svojho príjmu mohol v malých mesačných dávkach vo výške 20,-- Eur až 30,-- Eur uspokojovať jeho pohľadávku, ako aj pohľadávky ďalších veriteľov. Na základe uvedeného žalobca vyslovil záver, že zo strany dlžníka bol stav platobnej neschopnosti spôsobený samotným konaním žalovaného, keď tento prestal splácať svoje dlhy nie z dôvodu objektívnej nemožnosti, nakoľko dosahoval príjem, ale z vlastného subjektívneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa s týmto záverom nestotožnil. Poukázal na to, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii definuje platobnú neschopnosť fyzickej osoby ako stav, kedy fyzická osoba nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok (§ 3 ods. 2 veta tretia zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Uviedol, že žalobca nezdôvodnil svoje tvrdenie o úmyselnom privodení platobnej neschopnosti dlžníkom s ohľadom na túto zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby. Neuviedol, koľko veriteľov a s akými pohľadávkami dlžník má a teda že jeho príjem uvedený v životopise, ktorý bol prílohou návrhu na oddĺženie, postačoval na priebežnú a pravidelnú úhradu pohľadávok všetkých týchto veriteľov tak, že dlžník zároveň vedel zabezpečovať potreby svoje, ako aj potreby svojej rodiny. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že skutočnosť, že žalovaný pred podaním návrhu na oddĺženie pravidelne uhradil v minimálnych mesačných splátkach pohľadávku jedného veriteľa (v danom prípade žalobcu), automaticky nesvedčí o jeho platobnej schopnosti. Úhrada pohľadávok jedného veriteľa pred podaním návrhu na oddĺženie zo strany dlžníka automaticky neznamená jeho schopnosť uhrádzať aj pohľadávky ďalších veriteľov dlžníka. Žalobca vo vzťahu k údajnej platobnej schopnosti dlžníka neuviedol ďalšie rozhodujúce skutočnosti, preto jeho tvrdenie o platobnej schopnosti dlžníka, spočívajúcej v existencii dostatočného príjmu na úhradu svojich záväzkov a o úmyselnom privodení si platobnej neschopnosti vlastným subjektívnym rozhodnutím, žalobca v konaní nepreukázal. Rovnako preto žalobca nezdôvodnil a nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaný by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázal splatiť svoje záväzky voči všetkým veriteľom, a teda využitím inštitútu oddĺženia poškodil všetkých svojich veriteľov. Pri tejto skutkovej podstate (písm. h)) bol však veriteľ (žalobca) povinný preukázať úmysel, resp. snahu dlžníka poškodiť svojho veriteľa, ktorý úmysel však žalobca nijako nezdôvodňoval a ani nepreukázal.

6. Pokiaľ žalobca ďalej uvádzal, že pred podaním žaloby o zrušenie oddĺženia zaslal žalovanému výzvu na preukázanie poctivého zámeru, ktorou výzvou žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie pohľadávky a žalovaný na výzvu nereagoval, a teda neprejavil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy súd prvej inštancie uviedol, že deklarovanie poctivého zámeru zo strany dlžníka takýmto spôsobom nemá oporu v zákone. Ustanovenie § 166g ods.1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii definuje poctivý zámer dlžníka tak, že z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil. To znamená, že ide najmä o také správanie dlžníka, kedy dlžník prejavuje svoju snahu riešiť svoj dlh tým, že poskytuje v konkurze správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynakladá snahu na zabezpečenie svojich príjmov, pracuje, je zamestnaný, ak obdrží neočakávaný a zároveň nie nepatrný príjem, ponúkne aspoň polovicu z neho veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu. Nejedná sa síce o taxatívny výpočet možností poctivého zámeru, avšak podstatou a spoločným menovateľom takto definovaného poctivého zámeru dlžníka je podieľanie sa na procese konkurzného konania, snaha dlžníka aktívne aj po oddĺžení riešiť svoje zárobkové pomery, pracovať a v prípade neočakávaného a nie nepatrného príjmu, poskytnúť veriteľom aspoň polovicu z neho na uspokojenie nevymáhateľného dlhu. Pokiaľ sa teda na strane dlžníka z hľadiska jeho príjmov po podaní návrhu na oddĺženie nič nezmení, t.j. dlžník neobdrží neočakávaný a zároveň nie nepatrný príjem, nie je povinný na výzvu veriteľa splácať jeho pohľadávku, resp. jej aspoň čiastočnou úhradou prejavíť svoj poctivý zámer, a teda nie je možné z opačného konania dlžníka, teda neuhradenia ani časti pohľadávky, vyvodíť jeho nepoctivý zámer.

7. Súd prvej inštancie nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že v prípade naplnenia skutkovej podstaty niektorej zákonom stanovenej formy nepoctivého zámeru sa tento prezumuje, a preto je na dlžníkovi, aby preukázal svoj poctivý zámer, a teda dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok a aby uviedol objektívne dôvody, pre ktoré nie je v jeho možnostiach uspokojovať a riešiť svoje dlhy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že veriteľ je povinný preukázať nepoctivý zámer dlžníka (§ 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), t.j. naplnenie tej – ktorej skutkovej podstaty podľa § 166g ods. 1 alebo ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, teda musí preukázať, že zo strany dlžníka došlo ku konaniu napĺňajúcemu znaky skutkovej podstaty nepoctivého zámeru v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Nepoctivý zámer sa neprezumuje ani v jednom prípade, len v prípade skutkových podstát podľa písmen a) až d) a i) až k), k ich naplneniu dochádza v dôsledku objektívnej skutočnosti, ktorá sa ľahšie preukazuje než subjektívna stránka konania dlžníka (napr. jeho úmysel v prípade skutkových podstát podľa písmen e) a h), vedomosť písm. f) a spoliehanie sa (písm. g)). Vyslovil názor, že nepoctivý zámer vždy preukazuje žalobca a nie je povinnosťou dlžníka ako žalovaného na základe ničím nepodložených domnienok a tvrdení žalobcu v konaní o zrušenie oddĺženia naopak preukazovať svoj poctivý zámer a dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Pokiaľ žalobca žiadal vykonať dokazovanie dopytom na Úrad geodézie, kartografie a katastra za účelom poskytnutia informácie o vlastníckom práve žalovaného ako i informácie, či žalovaný v čase pred podaním návrhu nepreviedol svoje nehnuteľnosti, alebo či po oddĺžení nenadobudol nejaké nehnuteľnosti, ďalej na Policajný zbor, dopravný inšpektorát za účelom poskytnutia informácie o tom, či žalovaný vlastnil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu osobné motorové vozidlo a ak áno, kedy došlo k jeho prevodu, alebo odhláseniu z evidencie, na Centrálny register účtov za účelom poskytnutia informácie o vedení osobných účtov na meno žalovaného, po ktorom vykonaní žalobca žiadal vykonať aj dopyt na bankové inštitúcie, v ktorých má žalovaný evidovaný osobný účet za účelom poskytnutia výpisu z bankového účtu žalovaného za obdobie rok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, počas konkurzu, ako i pol roka po oddĺžení, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neuviedol a nezdôvodnil, ktoré svoje skutkové tvrdenie chce týmto dokazovaním preukázať. V konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer nie je daný relevantný dôvod na takéto rozsiahle skúmanie a šetrenie majetkových pomerov dlžníka bez náležitého zdôvodnenia takéhoto návrhu žalobcom; majetkové pomery dlžníka skúma správca v konkurznom konaní, za ktorým účelom vykoná potrebné šetrenie s odbornou starostlivosťou (§ 166i ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a ďalšie šetrenia, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie poctivého zámeru dlžníka vykoná správca na podnet veriteľa potom, čo veriteľ uhradí zálohu na trovy takéhoto šetrenia (§ 166i ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Súd prvej inštancie preto tieto návrhy žalobcu na dokazovanie zamietol.

8. Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná; žalobca v konaní nepreukázal tak svoju aktívnu legitímáciu na podanie návrhu a rovnako ako ním tvrdený nepoctivý zámer dlžníka (žalovaného). Súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

9. Žalovaný bol v konaní úspešný, vznikol mu preto nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému však v konaní žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie mu preto právo na ich náhradu nepriznal.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyjadril svoj nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a nepreukázal ani ním tvrdený nepoctivý zámer žalovaného. V prvom rade žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie nedostatočným spôsobom, resp. vôbec nezdôvodnil svoje rozhodnutie o nedostatku aktívnej legitímácie, ktorú skutočnosť pokladal za nie relevantnú a zároveň v rozpore s právom na spravodlivý proces a najmä právom na právnu istotu. Uviedol, že si riadne a včas prihlásil svoju oprávnenú pohľadávku do konkurzného konania a jeho pohľadávka bola správcom potvrdená a zároveň nebola v rámci konkurzného konania popretá. Mal za to, že je riadnym a dotknutým veriteľom žalovaného, nakoľko jeho pohľadávka bola oddĺžením žalovaného dotknutá a táto nebola uspokojená. Tak splnil zákonnú podmienku podľa § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, na základe ktorej je aktívne vecne legitimovaný subjekt na podanie žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer.

11. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nerozlišuje medzi skutkovou podstatou poctivého a nepoctivého zámeru. Poukázal na to, že § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii stanovuje skutkovú podstatu, resp. legálnu definíciu pojmu poctivý zámer a ods. 2 tohto ustanovenia definuje skutkové podstaty nepoctivého zámeru, pričom sa jedná len o demonštratívny, nie taxatívny výpočet nepoctivého zámeru. Preto mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil ustanovenie § 166g ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Mal za to, že preukázal obe skutkové podstaty vyplývajúce z § 166g ods. 1 a 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Uviedol, že poukazoval na to, že žalovaný nebol v čase pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, keď bol riadne zamestnaný a dosahoval príjem, z ktorého mohol čiastočne uspokojovať nielen jeho pohľadávku, ale aj pohľadávky iných veriteľov. Tým, že žalovaný po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok prestal svoj záväzok riešiť, vyvrátil tým skutkovú podstatu poctivého zámeru podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok bol nečinný a neprejavil úprimnú snahu o vyriešenie svojich dlhov. Navyše tým, že žalovaný bol nečinný aj v predmetnom konaní tiež preukazuje jeho nepoctivý zámer, nakoľko pasivita v konaní vyvracia skutkovú podstatu poctivého zámeru podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Odi/7/2019 a na rozhodnutia Okresného súdu Trnava a Okresného súdu Prešov. Žalovaný neprejavil žiadnu snahu riešiť svoje záväzky, čo je jeho prvoradá povinnosť. Namiesto toho využil (zneužil) inštitút oddĺženia, aby svojim veriteľom nemusel platiť nič napriek tomu, že disponoval príjmom postačujúcim na čiastočnú úhradu jeho záväzkov.

12. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že zamietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania ohľadom skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie porušil jeho procesné práva, ako aj právo na spravodlivý proces. Poukázal na to, že nebolo v jeho objektívnych možnostiach preukázať majetkovú situáciu žalovaného, a preto navrhol doplniť dokazovanie. Nesúhlasil s tým, že svoje návrhy na doplnenie dokazovania nezdôvodnil, nakoľko ich zdôvodnenie sa nachádza priamo v podanej žalobe. Zároveň vyslovil názor, že súd prvej inštancie nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď nevzal do úvahy § 151 CSP, nakoľko produkoval tvrdenia, ktoré neboli zo strany žalovaného v zmysle tohto ustanovenia CSP popreté, na základe ktorej skutočnosti nemal súd prvej inštancie žiadne skutočnosti sporné a popreté a mal vychádzať zo skutkových tvrdení žalobcu. Na záver žalobca podotkol, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočným spôsobom odôvodnené, nakoľko

súd prvej inštancie svoje právne závery a svoje rozhodnutie vo veci samej nedostatočným spôsobom odôvodnil. Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v predmetnej veci proti žalovanému domáhal zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer. Svoj návrh odôvodnil tým, že je veriteľom žalovaného na základe Zmluvy o úvere č. 0870196286 uzavretej medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným a že pohľadávka bola na jeho spoločnosť postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 uzavretej medzi D. C., E. ako postupcom a ním ako postupníkom. Uviedol, že na majetok žalovaného bol v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 4OdK/562/2020 dňa 19.12.2020 vyhlásený konkurz, že si v tomto konkurze svoju pohľadávku riadne prihlásil a že ako veriteľ pohľadávky do dňa podania žaloby nebol v konkurze uspokojený ani v časti svojho nároku. Nepoctivý zámer žalovaného žalobca odôvodnil ustanoveniami § 166g ods. 2 písm. c), f), h) a § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Uviedol, že žalovaný v čase podania návrhu nebol platobne neschopný a že v čase pred vyhlásením konkurzu žalovaný hradil pohľadávku žalobcu pravidelnými mesačnými platbami, pričom poukázal na platby vykonané od 06.06.2017 do 14.12.2020. Tieto platby boli vykonávané prostredníctvom zrážok zo mzdy, preto žalobca mal za zrejmé, že žalovaný je zamestnanou osobou s príjmom postačujúcim aspoň na čiastočnú úhradu jeho pohľadávky, prípadne aj ostatných veriteľov. Žalovaný v životopise, ktorý tvorí súčasť žaloby uviedol, že pracuje ako vodič autobusu s mesačnou mzdou cca 1.000,-- Eur. Žalobca preto vyslovil názor, že žalovaný mohol zo svojho príjmu v malých mesačných dávkach vo výške 20,-- Eur až 30,-- Eur uspokojovať jeho pohľadávku a ostatných veriteľov a tým prejavíť úprimnú snahu riešiť svoj dlh a preukázať svoj poctivý zámer. Namiesto toho žalovaný využil inštitút oddĺženia a zbavil sa všetkých svojich dlhov. Za účelom zistenia príjmov žalovaného v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok žalobca navrhol vykonať dokazovanie dopytom na Sociálnu poisťovňu za obdobie pol roka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaného, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť, resp. neschopnosť, nakoľko nemá zákonnú možnosť preveriť dosiahnuté príjmy žalovaného a navrhovaný dôkaz nie je schopný sám zabezpečiť. Ďalej navrhol vykonať dopyt na Úrad geodézie, kartografie a katastra za účelom poskytnutia informácie o vlastníckom práve žalovaného, ako i informácie, či žalovaný v čase pred podaním návrhu nepreviedol svoje nehnuteľnosti, alebo či po oddĺžení nejaké nehnuteľnosti nenadobudol, a to za obdobie štyri roky pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného a dva roky po oddĺžení žalovaného. Navrhol vykonať aj dopyt na Policajný zbor, dopravný inšpektorát za účelom poskytnutia informácie o tom, či žalovaný vlastnil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu osobné motorové vozidlo a ak áno, kedy došlo k jeho prevodu alebo k odhláseniu z evidencie. Zároveň navrhol vykonať dopyt na Centrálny register účtov za účelom poskytnutia informácie o vedení osobných účtov na meno žalovaného, po ktorom vykonaní žiadal vykonať dopyt na bankové inštitúcie, v ktorých má žalovaný evidovaný osobný účet za účelom poskytnutia výpisu z bankového účtu žalovaného za obdobie rok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, počas konkurzu, ako i pol roka po oddĺžení, na základe ktorého dôkazu bude preukázaný poctivý, resp. nepoctivý zámer žalovaného a zrejmé jeho príjmy, výdavky a majetková situácia. Navrhol pripojiť celý konkurzný spis za účelom oboznámenia sa so všetkými relevantnými skutkovými okolnosťami. Žalobca ďalej v návrhu uviedol že pred podaním žaloby o zrušenie oddĺženia zaslal žalovanému výzvu na preukázanie poctivého zámeru, ktorou ho vyzval na zaplatenie svojej pohľadávky. Žalovaný napriek výzve neprejavil nielenže úprimnú snahu riešiť svoje dlhy a na jeho výzvu nereagoval. Nakoniec v návrhu na zrušenie oddĺženia žalobca uviedol, že žalovaný po vyhlásení konkurzu nevykonával v jeho prospech žiadne úhrady svojho záväzku napriek tomu, že sa u neho nijako nezmenili žiadne okolnosti. Žalovaný by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázal splatiť svoje záväzky voči všetkým veriteľom. Využitím inštitútu oddĺženia žalovaný poškodil všetkých svojich

veriteľov, keď po oddĺžení nie je povinný uhradiť ani časť svojich záväzkov aj napriek skutočnosti, že nespĺnil podmienky platobnej neschopnosti tak, ako na to poukazoval v návrhu. Mal za to, že v danom prípade je preukázaný nepoctivý zámer žalovaného, keď tento po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok žiadnym spôsobom neprejavil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v medziach svojich možností napriek tomu, že disponoval dostatočným príjmom na to, aby mohol hoci len sčasti uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov. Žalovaný tak naplnil skutkovú podstatu nepoctivého zámeru, keď neprejavil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

16. Podľa § 166f ods. 1 zákon o konkurze a reštrukturalizácii, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

17. Podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

18. Podľa § 166g ods. 2 písm. c), f), h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,

f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,

h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

19. Návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer má podľa § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii právo podať veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Hmotným právom stanovená požiadavka, aby dotknutý veriteľ preukázal, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, zodpovedá aj jednému zo základných princípov civilného sporového konania, ktorým je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje článok 8 CSP. Všeobecne totiž platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017).

20. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu legitimitáciu žalobcu v tomto konaní. Z citovaného ustanovenia § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že zrušenia oddĺženia podaním návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer proti dlžníkovi sa môže domáhať len veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením. Žalobca v návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer tvrdil, že je veriteľom dlžníka na základe Zmluvy o úvere č. 0870196286 uzavretej medzi jeho právnym predchodcom D. C., E. a žalovaným, ktorá pohľadávka bola na neho jeho právnym predchodcom postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018. Žalobca zároveň uviedol, že si túto pohľadávku riadne prihlásil do konkurzu vedeného na majetok žalovaného, pričom do dňa podania žaloby nebol v konkurze uspokojený ani v časti svojho nároku. Žalovaný túto skutočnosť v konaní žiadnym spôsobom nespochybnil. Odvolací súd z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že žalobca v návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer preukázal svoju aktívnu legitimitáciu na podanie tejto žaloby.

21. Odvolací súd však aj napriek tomu, že dospel k záveru, že žalobca v predmetnej veci má aktívnu legitímáciu na podanie tejto žaloby má za to, že žalobca nepreukázal ostatné dôvody, ktoré by preukázali nepoctivý zámer žalovaného pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ v predmetnej veci súd prvej inštancie vyžadoval od žalobcu unesenie dôkazného bremena, nešlo o zaťažovanie žalobcu prísnejšími povinnosťami a taktiež nešlo ani o výklad právnych predpisov v prospech žalovaného, ale postup súdu prvej inštancie a jeho posúdenie boli v úplnom súlade so znením § 166f ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého súd oddĺženie zruší, ak dotknutý veriteľ preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Povinnosť veriteľa preukázať nepoctivý zámer dlžníka znamená, že dotknutý veriteľ, t.j. žalobca musí uviesť konkrétne tvrdenia prečo má za to, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a súčasne musí tieto tvrdenia podprieť dôkazmi, t.j. preukázať. Súd teda v konaní najskôr vyhodnocuje splnenie povinnosti žalobcu a unesenie dôkazného bremena žalobcom a až následne môže vyhodnocovať, či žalovaný preukázal skutočnosť vylučujúcu žalované právo. Ak si však žalobca v konaní na súde prvej inštancie dostatočne nesplnil povinnosť preukázať nepoctivé konanie žalovaného, súd prvej inštancie z tohto dôvodu žalobu o zrušenie oddĺženia správne zamietol.

23. Odvolací súd konštatuje, že pri podaní návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer je súd povinný vždy prihliadnuť v každom jednotlivom prípade na individuálne pomery toho ktorého dlžníka. Žalobca v podanom odvolaní namieta skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, a to pripojením konkurzného spisu, dopytom na Sociálnu poisťovňu za účelom zistenia príjmu žalovaného, a to polroka pred vyhlásením konkurzu, ako aj v období polroka po jeho vyhlásení, dopytom na Úrad geodézie, kartografie a katastra za účelom poskytnutia informácii o vlastníckom práve žalovaného, ako aj informácie, či žalovaný v čase pred podaním previedol svoje nehnuteľnosti, ako aj či po oddĺžení nenadobudol nejaké nehnuteľnosti, dopytom na Policajný zbor, dopravný inšpektorát za účelom poskytnutia informácie o tom, či žalovaný vlastnil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu osobné motorové vozidlo a ak áno, kedy došlo k jeho prevodu alebo odhláseniu z evidencie, dopytom na Centrálny register účtov za účelom poskytnutia informácie o vedení osobných účtov žalovaného, po ktorom žiadal žalobca vykonať aj dopyt na bankové inštitúcie, v ktorých má žalovaný evidovaný osobný účet za účelom poskytnutia bankového výpisu z účtu žalovaného za obdobie rok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, počas konkurzu, ako aj pol roka po oddĺžení a výsluchom žalovaného. Odvolací súd v danom prípade sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v tomto prípade neuviedol a nezdôvodnil, ktoré svoje skutkové tvrdenie chce týmto dokazovaním preukázať.

24. Odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušenie oddĺženia dlžníka nesie žalobca práve tak, ako je žalovaný povinný preukázať svoju platobnú neschopnosť, ktorá sa v prípade prehlásenia neschopnosti v návrhu na vyhlásenie konkurzu len predpokladá, a teda ide o vyvrátiteľnú domnienku. V tomto kontexte odvolací súd uvádza, že prekladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena v sporovom konaní je úlohou a zodpovednosťou strán konania. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti, sa odvíja od hmotného práva. V tomto prípade preto existenciu skutkových okolností, ktoré zakladajú absenciu poctivého zámeru žalovaného je povinný preukázať žalobca, nakoľko v rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

25. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti v ktorej namietal, že riadne preukázal nepoctivý zámer žalovaného pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by mal za následok vadu konania, následkom ktorej by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Po oboznámení sa s postupom a celým priebehom konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že nedošlo ani k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by žalobca ako odvolateľ mal znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý

súdny proces. Odvolací súd uvádza, že žalobcovi nebolo odňaté žiadne právo, ani znemožnený výkon žiadneho práva, ktoré má zaručené procesno-právnym predpisom.

26. V preskúmvanej veci odvolací súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP, pričom s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

27. Žalobca v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočným spôsobom odôvodnené, nakoľko súd prvej inštancie svoje právne závery a svoje rozhodnutie vo veci samej nedostatočným spôsobom odôvodnil. Odvolací súd uvádza, že požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medzi iným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III.ÚS 78/07, IV.ÚS 115/03).

28. Už z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Tu odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní.

29. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za podstatné pre právny záver o neexistencii nároku žalobcu na zrušenie oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer.

30. K odvolacej námietke žalobcu ohľadne právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2 tretia veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorej za platobne neschopnú sa považuje fyzická osoba, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Zákonná definícia teda nevyžaduje pluralitu veriteľov pri definovaní platobnej neschopnosti fyzickej osoby, vyžaduje však splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej doby nie je fyzická osoba schopná plniť takýto splatný záväzok.

31. Odvolací súd zdôrazňuje, že pojem „platobná neschopnosť“ znamená taký majetkový stav dlžníka, ktorý vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov (vrátane iného finančného majetku okrem finančných prostriedkov) nedosahuje hodnotu v takej výške, aby bol spôsobilý na úhradu pohľadávky veriteľa v lehote 180 dní od splatnosti tohto záväzku. Preukázanie nepoctivého zámeru v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je teda na strane žalobcu.

32. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že za účelom definovania platobnej neschopnosti v ustanovení § 1 vyhlášky č. 643/2005 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia (účinnejšie v čase podania návrhu) bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzkov dlžníka voči veriteľovi. Pri platobnej neschopnosti

sa neposudzuje celkový majetkový stav dlžníka, t.j. existencia iného majetku, ale práve finančné prostriedky, resp. iný finančný majetok, ktorý má vplyv na posudzovanie platobnej schopnosti, t.j. na existenciu finančných prostriedkov, hotovosti, peňazí na účte alebo iného finančného majetku v takej hodnote, aby bol spôsobilý na krytie splátného záväzku.

33. Odvolací súd zároveň konštatuje, že ustanovenie § 3 ods. 2 posledná veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii je zákonnou vyvrátiteľnou domnienkou, za splnenia ktorej sa fyzická osoba považuje za platobne neschopnú. Odvolací súd preto nesúhlasí s názorom žalobcu, že pokiaľ môže dlžník splácať svoj dlh čo len v čiastočných malých splátkach, nie je platobne neschopný.

34. Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že nakoľko žalovaný je zamestnaný, mal veriteľom splácať čiastočne dlh v splátkach aj po oddĺžení. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku, že žalobca vo vzťahu k údajnej platobnej schopnosti dlžníka neuviedol rozhodujúce skutočnosti, a preto jeho tvrdenie o platobnej schopnosti dlžníka, spočívajúcej v existencii dostatočného príjmu na úhradu svojich záväzkov a o úmyselnom privodení si platobnej neschopnosti vlastným subjektívnym rozhodnutím žalobca v konaní nepreukázal. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nezdôvodnil a nepreukázal svoje tvrdenie, že žalovaný by pokračovaním v plnení svojich záväzkov dokázal splatiť svoje záväzky voči všetkým veriteľom, a teda využitím inštitútu oddĺženia poškodil všetkých svojich veriteľov. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu.

35. Ďalej odvolací súd konštatuje, že aj keď predmetná zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2013, žalovaný mal snahu splácať svoj dlh voči právnemu predchodcovi žalobcu v splátkach, ktoré boli síce nižšie ako dohodnuté, avšak takýto postup žalovaného nemožno hodnotiť za taký, ktorý by bol v rozpore s poctivým zámerom. Zároveň zo životopisu dlžníka, ktorý je prílohou návrhu na vyhlásenie konkurzu a ktorý tvorí prílohu návrhu žalobcu na oddĺženie žalovaného pre nepoctivý zámer vyplýva, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho majetku, je zamestnaný s výškou platu cca 1.000,-- Eur, má zrážky zo mzdy vo výške 400,-- Eur až 500,-- Eur, platí nájomné vo výške 380,-- Eur, náklady na telefón a na život mu ostáva suma do 200,-- Eur. Žalovaný v ňom ďalej označil ďalších štyroch veriteľov.

36. Odvolací súd zároveň poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obdo/74/2021, ZSP 14/2023, z ktorého vyplýva, že predpokladom úspešnosti žaloby o zrušenie oddĺženia je, že veriteľ v zmysle § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Kritéria na určenie nepoctivého zámeru sa týkajú najmä ekonomického správania dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie, ako aj po rozhodnutí o oddĺžení.

37. S poukazom na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd uvádza, že zo správania žalovaného ako dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie nevyplýva také ekonomické správanie žalovaného, ktoré by nasvedčovalo tomu, že žalovaný by sa vyhýbal splneniu svojich záväzkov. Práve naopak vyvíjal snahu svoj záväzok voči právnemu predchodcovi žalobcu splniť, aj keď len čiastočne, avšak z takéhoto správania žalovaného nemožno vyvodiť záver o jeho nepoctivom zámere pri oddĺžení.

38. Pokiaľ je povinnosťou dlžníka podľa § 166g ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii preukázať poctivý zámer, t.j. že po podaní návrhu na oddĺženie vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, odvolací súd poukazuje opäť na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 1Obdo/84/2021, z ktorého vyplýva, že správanie dlžníka sa posudzuje so zreteľom na jeho ekonomickú situáciu, osobné pomery a súčinnosť v oddĺžovacom konaní. V danom prípade v konaní bolo preukázané, že žalovaný po oddĺžení má jediný príjem, a to mzdu vo výške cca 1.000,-- Eur brutto, pričom v oddĺžovacom konaní poskytol súčinnosť správcovi.

39. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutia okresných súdov, odvolací súd uvádza, že rozhodnutia okresných súdov nie sú považované na ustálenú judikatúru a nepovažujú sa ani za rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Zároveň posúdenie návrhu na zrušenie oddĺženia je v každom smere špecifické a vždy vychádza z posúdenia konkrétnych skutkových okolností.

40. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní by nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vznikol žalovanému, avšak podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018).

42. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).